

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **KADAMO a.s.**, se sídlem Místecká 1138/101, Ostrava, zastoupena Mgr. Ing. Danielem Keprtou, advokátem se sídlem Dlouhá 6, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2025, č. j. 25 Af 30/2024-71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále „správce daně“) v návaznosti na pravomocný rozsudek v trestní věci vedené Krajským soudem v Ostravě (dále „krajský soud“) pod sp. zn. 30 T 7/2017 týkající se krácení daní (pravomocný rozsudek krajského soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 30 T 7/2017-5990, je dále označován jako „trestní rozsudek“) vyzval podle § 145 odst. 2 a § 148 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, žalobkyni k podání dodatečných daňových přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců ledna až prosince roku 2011. Protože žalobkyně ve svém následném vyjádření k této výzvě uvedla, že dosavadní daňová povinnost je stanovena správně, vydal správce daně ve

vztahu ke zmíněným obdobím dodatečné platební výměry, jimiž doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty ve výši 400 000 Kč za každé ze zdaňovacích období, neboť jí neuznal nároky na odpočet daně za reklamní služby objednávané prostřednictvím řetězce obchodních společností, které byly zasaženy daňovým podvodem. Žalobkyně podala proti dodatečným platebním výměrům odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 8. 2024, č. j. 22455/24/5300-22444-707622 (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl a tyto platební výměry potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou podanou ke krajskému soudu (coby soudu správnímu), který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. K prekluzi práva na stanovení daně krajský soud uvedl, že daň lze podle § 148 odst. 6 daňového řádu stanovit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí trestního soudu právní moci. Rok, v němž došlo k pravomocnému odsouzení, se tedy považuje za rok nultý, a k prekluzi proto nedošlo. Jde-li o odlišnost skutkového stavu ve vztahu ke zdaňovacím obdobím let 2012 a 2013, krajský soud ověřil, že skutečnosti, které vedly k závěru o daňovém podvodu, jsou obdobné těm v nynějším daňovém řízení. Ohledně nevěrohodnosti závěrů daňových orgánů týkajících se účasti žalobkyně na daňovém podvodu krajský soud konstatoval, že tyto orgány byly trestním rozsudkem vázány, stejně jako jím je vázán krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí. K doměření daně přitom nedošlo jen na základě trestního rozsudku, ale např. i s ohledem na závěry daňové kontroly za pozdější období, která zkoumala shodná plnění (reklamní služby poskytované žalobkyni prostřednictvím řetězce společností). Závěry daňových orgánů za pozdější kontrolovaná období přitom už byly potvrzeny i rozsudky ve správním soudnictví. Žalobkyně se podle krajského soudu svou argumentací *de facto* snažila zvrátit závěry trestního rozsudku. Konkrétní námitky ohledně skutkových zjištění proto nebyly pro nynější řízení relevantní. Jedná-li se o procesní pochybení daňových orgánů (nemožnost vyjádřit se ke všem skutkovým zjištěním, stanovení nepřiměřené lhůty k vyjádření), žalobkyně vůbec neuvedla, v čem konkrétně jí postup žalovaného zabránil a na jakou skutečnost nemohla v řízení adekvátně reagovat. Žalobkyně měla dostatečnou možnost hájit svá práva a v daňovém řízení uplatnit příležitou argumentaci k závěrům správce daně. Pokud tvrdila, že dodatečné platební výměry byly vydány bez řádného zahájení řízení, krajský soud odkázal na § 145 daňového řádu a dále na závěry judikatury. Podle ní se doměření daně nemusí provádět výlučně na základě daňové kontroly, jejíž vedení by bylo s ohledem na existenci trestního rozsudku zcela nevhodné. K upozornění žalobkyně na to, že za rok 2011 odsouzena nebyla, a přesto je rozhodnutí postaveno prakticky jen na závěrech trestního rozsudku, přičemž žalovaný ani neaplikoval závěry tohoto rozsudku o výši zkrácené daně korektně, krajský soud ve shodě se žalovaným uvedl, že pro období roku 2011 ještě nebylo možné za trestný čin stíhat právnickou osobu, a tak za něj byl odsouzen předseda představenstva. V daňové rovině je však jednání popsané trestním rozsudkem plně přičitatelné žalobkyni. K výši doměřené daně krajský soud dodal, že odpočet byl v jednotlivých měsících roku nárokován ve výši 400 000 Kč. Z ustálené judikatury pak plyne, že v případě daňového podvodu nelze v daňovém řízení připustit částečné uznání nároku.

II. Kasační stížnost

pokračování

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Předně nesouhlasila se způsobem počítání prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Upozornila, že tuto lhůtu je nutné vykládat velmi restriktivně, neboť správce daně je s celou věcí i podklady v návaznosti na trestní řízení podrobně obeznámen. Pokud sám od začátku shromažďuje všechny podklady rozhodnutí, je prekluzivní lhůta tříletá. Je iracionální, aby v situaci, kdy mu postačuje pouze vyhodnotit poznatky zjištěné v jiném typu řízení, měl k dispozici takřka identickou lhůtu. Cílem zákonodárce bylo v případech navazujících na trestní řízení stanovit lhůtu výrazně kratší, což vyplývá ze zvolené formulace zákona, která je odlišná od ostatních formulací k prekluzi. Je-li dané ustanovení založeno na tom, že daň lze stanovit „do konce druhého roku“, lhůta nemůže být delší než dva roky. Prvním rokem je proto již rok, kdy nabylo rozhodnutí trestního soudu právní moci (zde rok 2022), a daná lhůta uplynula koncem roku 2023. Extenzivní výklad krajského soudu, že první rok je vlastně rokem nultým, pokládala stěžovatelka za pochybný, neboť lhůta nemůže počínat v nultém roce. Úvaha krajského soudu vyvolává otázku, jaké úkony případně lze činit v onom nultém roce, když v jiných situacích lze úkony činit vždy až od roku prvního. Dodatečné platební výměry tak byly vydány až po uplynutí lhůty pro stanovení daně.

[4] K otázce účasti na daňovém podvodu stěžovatelka připomněla, že skutkové okolnosti let 2012 až 2013 (posuzované v jiném daňovém řízení) se v porovnání s nyní řešeným rokem 2011 liší, přičemž zdůraznila prvek prokázání chybějící daně u středových společností řetězce. Nejde o tentýž skutkový stav, který mohl vést ke stanovení daně i pro nyní zkoumané období. Posouzení krajského soudu k tomuto žalobnímu bodu proto považovala za nesrozumitelné, resp. nereflektující skutkové okolnosti věci. Žalovaný podle ní k roku 2011 nevedl žádné vlastní šetření, a nemohl tak vedle závěrů trestního rozsudku vystavět svá zjištění i na vlastních poznatcích, jak tvrdí krajský soud. Stěžovatelka v žalobě poukazovala na řadu rozporů a nejasností vyplývajících z toho, že žalovaný pouze převzal závěry trestního rozsudku. O těchto zjištěních si podle stěžovatelky měl učinit na základě dokazování svůj vlastní úsudek. V daňovém řízení nemohou být daňové orgány pouhým vykonavatelem trestního rozsudku s předem daným výsledkem, těmto orgánům nemůže být upřeno právo na vlastní hodnocení skutkového stavu a dokazování. Opačný postup odporuje zásadám daňového práva. Stěžovatelka též setrvala na své žalobní námitce směřující k tomu, že jí daňové orgány neumožnily se řádně vyjádřit ke zjištěním správce daně, čímž došlo k zásahu do jejích procesních práv.

[5] Stěžovatelka dále podotkla, že není-li doměřovací řízení řádně zahájeno, nemůže být ani ukončeno vydáním rozhodnutí, protože v nezahájeném řízení nelze vydat žádné rozhodnutí. Krajský soud se touto námitkou nezabýval a svou odpověď soustředil výhradně na otázku, zda bylo v návaznosti na závěry pravomocného trestního rozsudku nezbytné zahájit daňovou kontrolu. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajský soud rovněž přehlédl, že k 1. 1. 2021 došlo k novelizaci § 145 daňového řádu, který výslovně uvádí, že výzva k podání daňového tvrzení nezahajuje vyměřovací nebo doměřovací řízení. To se zahajuje v případě, kdy daňový subjekt výzvě nevyhoví. Odkazy na judikaturu vycházející z předpokladu, že vydáním výzvy je zahájeno daňové řízení, tak nejsou přiléhavé. Novelizován byl i § 143 odst. 3 daňového řádu, podle něhož k doměření daně z moci úřední může dojít pouze v případě, že daňový subjekt nevyhoví předchozí výzvě k podání dodatečného daňového přiznání nebo na základě

výsledku daňové kontroly. Reakce stěžovatelky na výzvu však materiálně představovala vyhovění výzvě. Krajský soud vůbec neuvedl, jakým úkonem tedy podle něj bylo zahájeno doměřovací řízení. Podle stěžovatelky doměřovací řízení vůbec zahájeno nebylo, a nemohlo tedy ani dojít k doměření daně.

[6] Jde-li o možnost doměřit daň stěžovatelce, která nebyla za období roku 2011 vůbec odsouzena (ve vztahu k tomuto období byl odsouzen toliko předseda představenstva), krajský soud odkázal na znění novely daňového řádu, která přinesla možnost stanovit takto daň i osobě odlišné od pachatele trestného činu. Tato novela však nabyla účinnosti až k 1. 7. 2025. Judikatura přitom nemůže právo dotvářet nad rámec toho, co je v něm skutečně uvedeno. Stěžovatelka v návaznosti na to konstatovala, že jí nebylo možno doměřit daň za rok 2011 v řízení vedeném v letech 2023 až 2024 podle ustanovení zákona účinného od 1. 7. 2025. Nebyla-li stěžovatelka za rok 2011 trestně postižena, tím spíše jí za totéž období nemohla být doměřena daň. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu nešlo na stěžovatelku aplikovat tak, jak to učinil krajský soud.

[7] Stěžovatelka rozporovala též výši doměřené daňové povinnosti. Z trestního rozsudku vyplývá, že částka zkrácení daně, pokud by jí šlo doměřit, měla být ve výši 320 000 Kč za jednotlivá zdaňovací období, avšak daňové orgány jí doměřily za toto období částku 400 000 Kč. Krajský soud v tomto ohledu nesprávně zařadil pod pojem „plnění zasažená daňovým podvodem“ veškerá plnění dodaná stejným dodavatelem reklamních služeb. Podle stěžovatelky nešlo do podvodu zahrnout část plnění, která jím prokazatelně zasažena nebyla, neboť se jednalo o skutečně realizované reklamy za standardní ceny. Ke krácení daní podle trestního rozsudku docházelo u tzv. středových společností, které neodváděly daň z navýšené ceny plnění. První článek řetězce však daň standardně odváděl a daň za část dodaného reklamního plnění za standardní ceny tak byla odvedena a s daňovým podvodem nesouvisela. Postup krajského soudu navíc vede k porušení zásady zákazu dvojího trestání, neboť stěžovatelka je trestána jednak vyjma doměření daně i vyměřením penále, a znovu je pak trestána doměřením daně z části nezasažené daňovým podvodem. Bez vyslovení daňového podvodu by tato část nikdy doměřena nebyla, čímž má toto doměření charakter opakované sankce za totéž provinění. Stěžovatelka rovněž upozornila, že ačkoliv krajský soud v rozsudku opakuje, že je trestním rozsudkem vázán a není oprávněn jej modifikovat vlastním přezkumem, v případě výše daně dospěl k jinému závěru než trestní rozsudek. Rozsudek krajského soudu je tak v otázce vázanosti trestním rozsudkem vnitřně rozporný.

III. Následná vyjádření

[8] **Žalovaný** se ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 12. 2025 ztotožnil s napadeným rozsudkem. Zdůraznil, že Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře obdobnými otázkami již zabýval, a to i ve věcech, v nichž byl přímým dodavatelem reklamních služeb tentýž subjekt jako v nynější věci. Ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu podle něj nevzbuzuje výkladové obtíže. K tomu připojil citace z judikatury, v níž se daná prekluzivní lhůta počítá shodně s jeho právním názorem. Ohledně údajného neprokázání daňového podvodu odkázal mj. i na rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2021, č. j. 3 Afs 328/2019-70, v jiné (svým obsahem však značně podobné) věci stěžovatelky.

pokračování

Doplnil, že závěry učiněné pro případ pozdějších zdaňovacích období lze při existenci totožného systému daňového podvodu vztáhnout i na dřívější období. Žalovaný zmínil též trestní rozsudek. Jím byli uznáni vinnými stěžovatelka i její tehdejší předseda představenstva, přičemž stěžovatelka se dopustila trestného činu zkrácení daně tím, že pořizovala cenově nadhodnocenou reklamu s vědomím, že ze strany jejího dodavatele bude podstatná část ceny později vrácena zpět. Stejně plnění (a tedy i stejná skutková situace) je předmětem sporu i v nyní souzené daňové věci týkající se nároku na odpočet daně, a daňové orgány tak byly povinny vycházet z pravomocného trestního rozsudku. Ohledně neprovádění vlastního dokazování a hodnocení je nutné uvést, že k prokázání skutečností došlo primárně v trestním řízení, jehož výsledek byli žalovaný i krajský soud povinni respektovat.

[9] K námitce týkající se krácení stěžovatelky na procesních právech a nezahájení doměřovacího řízení žalovaný uvedl, že stěžovatelka nepředkládá žádné tvrzení ke konkrétní újmě, která jí měla postupem daňových orgánů vzniknout. Daňové řízení je navíc ovládáno zásadou jednotnosti, řízení tedy tvoří jeden celek. Správce daně poskytl stěžovateli k vyjádření nadstandardní lhůtu 82 dní, v níž stěžovatelka na předestřené závěry opakovaně reagovala. Ode dne blanketního odvolání pak měla ještě přibližně pětíměsíční prostor k vyvrácení závěrů správce daně, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Co se týče údajného nezahájení řízení, k zahájení došlo uplynutím lhůty ve smyslu § 145 odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021, neboť reakce stěžovatelky sice materiálně měla charakter dodatečného daňového přiznání, avšak bez způsobilosti vést k doměření daně. Daň přitom lze ve smyslu § 145 odst. 2 daňového řádu doměřit i dokazováním, aniž by byla zahájena daňová kontrola, pokud tím není daňový subjekt krácen na svých právech. Žalovaný dále doplnil, že u případných vad řízení je nutné vždy posuzovat, zda měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Ve vztahu k otázce přičitatelnosti jednání předsedy představenstva stěžovatelce odkázal žalovaný na judikaturu, podle níž nelze úkony statutárního orgánu oddělit od společnosti jako takové; odpovědnost tedy v podstatě splývá. Namítla-li stěžovatelka novelizaci § 148 odst. 6 daňového řádu, žalovaný podotkl, že i za dřívějšího znění tohoto ustanovení byl relevantní výklad nevyžadující totožnost pachatele trestného činu a daňového subjektu. Novelizace tento výklad pouze jednoznačně vyjádřila. K rozporu mezi konstatovaným zkrácením daně v trestním rozsudku (320 000 Kč) a stanovením daně v rozhodnutí daňových orgánů (400 000 Kč) žalovaný připomněl, že správce daně byl povinen odepřít nárok na odpočet v plném rozsahu, neboť se jednalo o plnění zasažené daňovým podvodem. Pokud jde o porušení zásady zákazu dvojího trestání, doměření daně nelze považovat za trestní sankci a ustanovení § 148 odst. 6 daňového řádu není sankční ustanovení, ale ustanovení řešící následky trestního rozsudku v otázce krácení daní.

[10] Na vyjádření žalovaného reagovala **stěžovatelka** dne 16. 2. 2026 replikou. Nad rámec dosavadní argumentace podotkla, že žalovaný na některé její námitky nereagoval. Stanovení prekluzivní lhůty tak, jak ji počítá i krajský soud, by bylo zjevně nepřiměřené. Rovněž akcentovala, že nelze pouze přepsat rozsudek trestního soudu do rozhodnutí v daňovém řízení, kdy je navíc využita jakási analogie s jinými zdaňovacími obdobími, v nichž ale nebylo prokázáno krácení daně u středových společností řetězce. Tím spíše to platí v situaci, kdy za rok 2011 stěžovatelka vůbec nebyla odsouzena. Ústavní soud v nálezu I. ÚS 2445/25 fakticky vyloučil, že by v řízení proti právnické osobě platila vázanost trestním rozsudkem vůči jejím jednatelům. Také zdůraznila, že pokud vyjádření stěžovatelky nemohlo vzhledem

k závaznosti trestního rozsudku na posouzení věci nic změnit, lze tvrdit, že právo na vyjádření nebylo stěžovatelce fakticky vůbec přiznáno. Daňový řád podle ní nepředpokládá postup, v němž by mohl být předem dán jediný výsledek. Žalovaný též ve vyjádření potvrdil, že samotná výzva k podání přiznání daňového řízení nezahajuje. Doměření daně bylo možné, jen pokud by stěžovatelka nevyhověla výzvě, jenže stěžovatelka na výzvu reagovala. Žalovaný také nevysvětlil, jak je možné, že se mohl odchýlit od závěrů trestního rozsudku v otázce výše doměřené daně, když soustavně tvrdí, že od závěrů trestního rozsudku se nemůže odchýlit. Část reklamního plnění byla poskytnuta standardně v nenavýšené ceně, čímž toto plnění nebylo zasaženo žádným podvodem. K tomu se podle stěžovatelky přiklonil i trestní rozsudek. Doměření daně nad rámec toho, co bylo podle trestního rozsudku zkráceno, je podle stěžovatelky nepochybně další trestní sankcí za totéž provinění.

[11] K replice stěžovatelky se **žalovaný** vyjádřil přípisem ze dne 27. 2. 2026. V něm považoval za nutné reagovat na výše jmenovaný nález Ústavního soudu ohledně dopadů trestního rozsudku mimo rámec osob vystupujících v trestním řízení. Podle žalovaného tyto závěry na nynější věc nedopadají, neboť v trestním řízení vystupoval nejenom tehdejší předseda představenstva, ale i samotná stěžovatelka. I stěžovatelka přitom v tomto řízení byla odsouzena za zkrácení daně. V případě roku 2011 stěžovatelka odsouzena být nemohla pouze proto, že coby právnická osoba ještě nebyla trestně odpovědná.

[12] Na přípis žalovaného reagovala **stěžovatelka** vyjádřením ze dne 20. 4. 2026. Argumentace žalovaného podle jejího názoru závěry Ústavního soudu popřela. Ve vztahu k roku 2011 bylo trestní řízení vedeno toliko s jejím statutárním zástupcem. Tytéž důvody přitom Ústavní soud vedly ke zrušení soudního rozhodnutí, neboť pokud správní soudy za této situace konstatovaly závaznost závěrů trestního řízení vedeného s bývalými jednatelem i pro právnickou osobu, porušily její právo vyjádřit se k prováděným důkazům. Trestní rozsudek se pro rok 2011 stěžovatelky nijak netýká, čímž nemohl být fakticky jediným důkazem pro stanovení daňové povinnosti v doměřovacím řízení.

[13] **Žalovaný** se později k věci vyjádřil dalším přípisem (ze dne 4. 8. 2026). Upozornil v něm na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2026, sp. zn. IV. ÚS 166/26, ve kterém se Ústavní soud zabýval aplikací § 148 odst. 6 daňového řádu na právnické osoby v rámci zdaňovacího období roku 2011, kdy ještě právnické osoby nebyly trestně odpovědné. Na základě závěru soudu, že není podstatná osoba pachatele, nýbrž jednání vedoucí k trestnímu postihu (a tedy že i jednání jednatele právnické osoby může vést k prolomení prekluzivní lhůty ve vztahu k právnické osobě samotné), konstatoval, že stěžovatelčiny šance na úspěch v nynějším řízení „*zcela pohasly*“.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

pokračování

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že řízení o kasační stížnosti nepředstavuje pokračování soudního řízení o žalobě, ale jedná se o samostatné řízení o mimořádném oprávněm prostředku vedené v situaci, kdy věc již byla pravomocně ukončena krajským soudem (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Stěžovatel tak musí polemizovat se závěry krajského soudu. Pokud jen s mírnými modifikacemi převezme text žaloby, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36). Za této situace není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné. Takové kasační námitky proto nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.; dále viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2024, č. j. 8 As 172/2023-86, body 27 a 28).

[17] V právě projednávané věci považuje Nejvyšší správní soud za nepřipustnou část argumentace, v níž stěžovatelka (s mírnými modifikacemi) opakuje svou žalobní argumentaci týkající se faktické nemožnosti vyjádřit se k závěrům správce daně a nepřiměřeně krátkým lhůtám, které měla k reakci na závěry daňových orgánů. Tento okruh námitek již vypořádal krajský soud v bodech 37 až 40 napadeného rozsudku, přičemž stěžovatelka v kasační stížnosti nepřinesla žádnou relevantní polemiku s těmito závěry, pouze setrvala na svém dřívějším názoru. Nejvyšší správní soud nemohl za stěžovatelku jakkoli domýšlet, proč mají být závěry krajského soudu chybné.

[18] Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda je rozsudek krajského soudu přezkoumatelný, neboť případná nepřezkoumatelnost brání jeho věcnému přezkumu. Rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zejména pokud není zřejmé, z jakého důvodu soud považoval námitky za liché, mylné či vyvrácené, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak posoudil skutečnosti mající pro věc zásadní význam. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná i tehdy, pokud soud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost pak přichází v úvahu mimo jiné tehdy, jestliže odůvodnění rozhodnutí je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu a tuto nesrozumitelnost nelze odstranit výkladem, přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu apod. (např. rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[19] Nejvyšší správní soud neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť krajský soud srozumitelně reaguje na všechny stěžejní žalobní body. V tomto ohledu je nutné uvést, že krajský soud nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení ucelenou argumentaci, z níž dovodí, že

jeho námitky jako celek neobstojí (rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, ze dne 11. 5. 2023, č. j. 6 Afs 34/2022-31, bod 11, nebo ze dne 13. 9. 2023, č. j. 7 Afs 69/2022-33, bod 12). Nepřezkoumatelnost nemůže být založena tím, že odůvodnění rozhodnutí krajského soudu je pouze stručné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body 29 a 30, či rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2023, č. j. 10 As 276/2021-110, bod 12), přičemž soud může s osvojující poznámkou převzít závěry napadeného správního rozhodnutí, považuje-li je za správné a ztotožňuje-li se s nimi (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[20] Namítá-li konkrétně stěžovatelka, že se krajský soud opomněl vyjádřit k zahájení doměřovacího řízení, odkazuje ji Nejvyšší správní soud na body 43 až 53 napadeného rozsudku, v němž krajský soud rozebral procesní alternativy navazující na výzvu správce daně podle § 145 odst. 2 daňového řádu, a připomněl, že nesouhlas stěžovatelky bylo nutné chápat jako dodatečné daňové přiznání v materiálním smyslu, neboť stěžovatelka projevila vůli setrvat na původním daňovém přiznání. Tímto krajský soud zároveň popsal zahájení doměřovacího řízení, které bylo zahájeno právě reakcí stěžovatelky na výzvu správce daně. Krajský soud rovněž dodal, že podání dodatečného daňového přiznání nezakládá povinnost správce daně se s ním ztotožnit. Podle Nejvyššího správního soudu není napadený rozsudek ani vnitřně rozporný, jedná-li se o otázku vázanosti trestním rozsudkem. Krajský soud se ve vypořádání k námitce ohledně výše doměřené daně v bodech 61 až 63 napadeného rozsudku nijak neodklonil od svého názoru o vázanosti trestním rozsudkem, pouze zde s odkazem na relevantní judikaturu uvedl, že v případě nároku na odpočet na DPH nelze připustit byt jen částečné uznání nároku z plnění zasaženého daňovým podvodem. Výrok I rozsudku trestního soudu přitom popisuje, že daňovým podvodem byl zasažen nárok na odpočet ve výši 400 000 Kč za každé zdaňovací období roku 2011 s tím, že trestní soud na základě dalšího dokazování dospěl k závěru, že s ohledem na prokázané skutečné náklady reklamy došlo ke škodě českému státu ve výši 320 000 Kč. Pojmy „škoda“ a „nárok na odpočet“ však nepředstavují synonyma, která by šlo volně zaměňovat. Krajský soud se tak od závaznosti trestního rozsudku v odůvodnění k této otázce neodchýlil, čímž je jeho vypořádání ve vztahu k ostatním částem rozsudku vnitřně konzistentní. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.

[21] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud aproboval nesprávný výpočet uplynutí prekluzivní lhůty podle § 148 odst. 6 daňového řádu. Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Sporným ustanovením (resp. výpočtem konce lhůty v něm uvedeným) se kasační soud v minulosti opakovaně zabýval (např. rozsudky NSS ze dne 14. 11. 2025, č. j. 6 Afs 57/2025-42, body 24 až 28, ze dne 17. 7. 2026, č. j. 7 Afs 170/2025-28, bod 20, či ze dne 18. 6. 2024, č. j. 10 Afs 4/2024-38). Z citované judikatury vyplývá, že dané ustanovení stanoví zcela novou specifickou lhůtu pro doměření daně, která je nezávislá na obecné prekluzivní lhůtě. Daň lze podle něj doměřit do konce druhého roku následujícího po roce, v němž nabylo rozhodnutí trestního soudu právní moci. V nynějším případě, kdy trestní rozsudek nabyl právní moci 8. 6. 2022, to znamená, že konec lhůty připadl na 31. 12. 2024. Krajský soud tedy posoudil okamžik uplynutí prekluzivní lhůty správně. Pokud totiž došlo k pravomocnému odsouzení v roce 2022, je prvním následujícím rokem rok 2023 a druhým následujícím rokem rok 2024, jehož konec připadá na 31. 12. 2024. Dané ustanovení považuje Nejvyšší správní soud za jednoznačné a nepřipouštějící výkladové alternativy,

pokračování

z nichž některá by byla více restriktivní než jiná. Výklad, který se snažila předejít stěžovatelka (tj. že prvním následujícím rokem je již rok odsouzení), je v rozporu s textem zákona a neodpovídá konstantní judikatuře, nelze jej tedy považovat za relevantní. Na správnosti závěrů krajského soudu nic nemění ani stěžovatelčiny úvahy nad účelem lhůty a její srovnání s obecnou lhůtou pro stanovení daně. Stanovení prekluzivních lhůt je věcí zákonodárce a soud nemá v případech, kdy ustanovení objektivně nevzbuzuje výkladové obtíže, prostor modifikovat výkladem jeho obsah.

[22] Co se týče stěžovatelčiných tvrzení, že žalovaný nevycházel v doměřovacím řízení z vlastních poznatků, ale pouze mechanicky převzal závěry trestního rozsudku (navíc v situaci, kdy se skutkové okolnosti oproti rokům 2012 a 2013 lišily), Nejvyšší správní soud předně v obecné rovině souhlasí s názorem, že i při existenci pravomocného rozsudku o daňovém trestném činu musí správce daně v navazujícím daňovém řízení vést dokazování a řádně odůvodnit své rozhodnutí (např. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2025, č. j. 6 Afs 57/2025-42, bod 17, nebo ze dne 14. 11. 2025, č. j. 5 Afs 86/2025-41, bod 22). Trestní rozsudek však je v doměřovacím řízení relevantním důkazem a správce daně se s jeho obsahem musí věcně vypořádat. Odůvodnění tohoto rozsudku tak zpravidla bude tvořit zásadní podklad pro vlastní úvahu daňových orgánů (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 Afs 125/2021-56). Podstatné je, aby daňový subjekt měl možnost v daňovém řízení s věcnými závěry správce daně (jeho úvahou) náležitě polemizovat. Daňové řízení tak ani v této specifické procesní situaci nemá povahu formálního procesu s předem daným výsledkem a bez reálné možnosti daňového subjektu uplatňovat svá práva.

[23] Současně je nutné doplnit, že judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila vázanost daňových orgánů i správních soudů pravomocnými trestními rozsudky (§ 99 odst. 2 daňového řádu, resp. § 52 odst. 2 s. ř. s.; viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 306/2017-30, ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 Afs 257/2017-31, či ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014-186). Je tak patrné, že žalovaný ani krajský soud se od závěrů vyplývajících z trestních rozsudků obvykle nemohou odchýlit, a případné námitky fakticky směřující proti skutkovým a právním závěrům trestního soudu nemohou být důvodné. V tomto směru je tedy relevantní otázkou, zda daňové orgány skutečně jen mechanicky přepsaly trestní rozsudek, anebo jej coby zásadní podklad rozhodnutí využily k vlastní úvaze o stanovení daně, se kterou stěžovatelka mohla adekvátně polemizovat.

[24] Krajský soud uzavřel, že stěžovatelce byl v daňovém řízení dán dostatečný prostor k hájení svých práv, přičemž daň byla stanovena na základě dokazování (body 43 a 53 napadeného rozsudku). Neztotožnil se tedy s tvrzením, že by žalovaný doměření daně postavil zcela nekriticky toliko na tom, že byl vydán trestní rozsudek (bod 34 tamtéž). Nejvyšší správní soud s tímto závěrem krajského soudu souhlasí. Již z dodatečných platebních výměrů správce daně plyne, že trestní rozsudek představoval sice zásadní, nikoli však jediný podklad pro vydání rozhodnutí. K těmto podkladům patřily např. i zprávy z daňových kontrol za pozdější období či rozhodnutí žalovaného pro jiná zdaňovací období. Správce daně rovněž odkazoval na konkrétní účetní doklady, z nichž měl plynout nárok na odpočet, či smlouvy o zajištění reklamních služeb. Dodatečné platební výměry rovněž obsahovaly konkrétní popis jednání stěžovatelky opřený nejen o závěry trestního rozsudku, ale také právě o výsledky provedených daňových kontrol a vlastní úvahu. Správce daně dokonce akcentoval, že v daňovém řízení je nutné aplikovat principy daňového práva, což

se pak odvíjelo mj. v použití daňové judikatury k otázce chybějící daně a řetězových podvodů, včetně její aplikace na zjištěný skutkový stav (např. víceetapový test k odepření nároku na odpočet daně). Správce daně se vyjádřil rovněž k četným námitkám stěžovatelky uplatněným v návaznosti na seznámení s výstupy doměřovacího řízení. Je tedy zjevné, že stěžovatelka měla prostor upozornit na případnou nesprávnost závěrů správce daně, který též široce využila. Správce daně doměřil daň na základě vlastní úvahy a dokazování, přičemž stěžovatelce byla poskytnuta náležitá možnost se proti jeho věcným závěrům vymezit. Taktéž z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je pak zjevné, že trestní rozsudek sloužil pouze jako jeden z podkladů rozhodnutí (byť nelze pochybovat o tom, že šlo o podklad významný) a že žalovaný prezentoval vlastní úvahu ohledně nároku na odpočet daně, která je zasazena primárně do kontextu daňového, nikoli trestního práva. Nelze tak tvrdit, že by daňové orgány (a potažmo krajský soud přezkoumávající jejich postup) byly toliko formálním vykonavatelem trestního rozsudku. Postup daňových orgánů se podle Nejvyššího správního soudu v této specifické situaci nijak neodchýlil od požadavků výše citované judikatury.

[25] Namítá-li stěžovatelka ve vztahu ke skutkovým okolnostem věci, že zpráva o daňové kontrole za pozdější období (2012 až 2013) ze dne 23. 10. 2017, č. j. 3262007/17/3201-61561-800642, nereflektuje prvek chybějící daně u středových společností, nelze jí přisvědčit. Daná zpráva o daňové kontrole nepochybně představovala relevantní podklad i pro nynější doměřovací řízení, neboť v podrobnostech popisovala mechanismus spolupráce stěžovatelky se společností PROPAG-STORM a.s., která byla přímým dodavatelem zkoumaných reklamních služeb (nakupovala je od dalších, tzv. středových společností v řetězci). Tato zpráva vycházela rovněž z tehdejších poznatků získaných v součinnosti s Policií ČR a v detailu popisuje pravidelný způsob spolupráce v řetězci společností, kdy se předsedovi představenstva stěžovatelky v hotovosti vracely zpět prostředky za zaplacené reklamní služby (jejichž cena byla předtím v tomto řetězci mnohonásobně navýšena) ve výši 80 až 85 % původní platby. Skutečnost, že tato zpráva sama o sobě zcela konkrétně nespecifikuje, která z nekontaktních středových společností v řetězci tyto vratky umožnila mj. tím, že neodvedla daň (třebaže o roli středových společností se opakovaně zmiňuje v tom směru, že jedna z nich vždy neodvedla daň a vracená hotovost byla vybírána právě z účtů těchto středových společností), nepovažuje Nejvyšší správní soud za významnou, neboť stěžejním prvkem účasti stěžovatelky (jejího zástupce) na rozsáhlém daňovém podvodu byl „koncový“ nákup cenově značně nadhodnocených reklamních služeb pro to, aby uhrazené prostředky mohly být následně v části 80 až 85 % neformálně vráceny. Upozornění na chybějící daň u středových společností se tedy objevuje i v dotyčné zprávě o daňové kontrole. Roli středových společností ve vztahu k chybějící dani pak ve větším detailu rozebírá trestní rozsudek, který byl rovněž použit jako podklad rozhodnutí daňových orgánů. Je tak zjevné, že skutkové okolnosti let 2012 a 2013 popsané ve zprávě z daňové kontroly pro pozdější období jsou skutečně obdobné jako okolnosti týkající se roku 2011, které jsou předmětem trestního rozsudku (ten se přitom komplexně zabývá zdaňovacími obdobími v letech 2007 až 2015, zahrnuje tedy jak období roku 2011, tak i let 2012 a 2013). Ani námitka k podkladům týkajícím se skutkového stavu a nekritickému následování trestního rozsudku tak není důvodná.

[26] Jestliže stěžovatelka tvrdí, že doměřovací řízení nebylo vůbec zahájeno, a připomíná, že samotná výzva k podání daňového tvrzení nezahajuje doměřovací řízení, je nezbytné

pokračování

uvést, že žalovaný ani krajský soud netvrdili, že by doměřovací řízení bylo zahájeno již výzvou správce daně k podání daňového tvrzení. Ani judikatura, na kterou krajský soud odkazoval, nevycházela z předpokladu, že vydáním výzvy je zahájeno doměřovací řízení. Naopak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 6 Afs 391/2021-31 Nejvyšší správní soud konstatoval, že doměřovací řízení bylo zahájeno *v návaznosti* na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání (bod 19), a neshledal rozpor v závěru žalovaného, že stěžovatelčinou reakcí došlo k zahájení doměřovací řízení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v souzené věci žalovaný argumentoval, že řízení bylo zahájeno podle § 145 odst. 4 daňového řádu (uplynutím lhůty), neboť stěžovatelkou podané dodatečné daňové tvrzení v materiálním smyslu – tedy tvrzení o setrvání na názoru o správnosti dosavadní daňové povinnosti – nebylo způsobilé vést k doměření daně. Nejvyšší správní soud se však přiklání k tomu, že díky podání dodatečného daňového přiznání (ač „pouze“ v materiálním smyslu) lze daň v souladu s § 143 odst. 1 doměřit, proto již doručením podání daňového subjektu je zahájeno doměřovací řízení. I pokud by však bylo zahájeno uplynutím lhůty podle § 145 odst. 4 daňového řádu, tak zcela nepochybně toto řízení probíhalo (bylo zahájeno v návaznosti na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání). Judikatura, kterou správně použil krajský soud, se pak dále vztahovala k otázce, zda lze tvrzení stěžovatelky chápat jako daňové přiznání v materiálním smyslu a zda v dané situaci (po vydání trestního rozsudku) existuje možnost doměřit daň i bez provedení daňové kontroly (z hlediska procesně efektivního a přiměřeného postupu totiž může postačovat i jen provedení dokazování). Krajský soud ostatně odkazoval i na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2019, č. j. 6 Afs 323/2018-38, podle něhož zahájení daňové kontroly může v některých případech doměření daně představovat čistě formální postup, který je zbytečně zatěžující pro správce daně i samotný daňový subjekt. Proti těmto závěrům pak stěžovatelka již v kasační stížnosti dále nebrojí, neboť výslovně uvedla, že pokud by správce daně, po řádně zahájení doměřovacím řízení vedl dokazování, bez zahájení daňové kontroly, a přitom dostatečně respektoval práva daňového subjektu na vyjadřování se, tak by práva daňového subjektu nemusela být zkrácena. Jako zásadní tak stěžovatelka považovala pouze námitku nezahájení doměřovacího řízení, které však kasační soud nepřisvědčil.

[27] Stěžovatelka dále upozorňovala na nemožnost přičíst jí v daňovém řízení jednání jejího předsedy představenstva popsané v trestním rozsudku za rok 2011, kdy z hlediska právní úpravy nebyla coby právnická osoba trestně odpovědná. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obdobnou námitkou se již zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 11. 2025, č. j. 5 Afs 86/2025-41 (viz body 28 až 34 tohoto rozsudku), či v rozsudku ze dne 10. 2. 2025, č. j. 9 Afs 139/2024-65 (bod 48). V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud konstatoval, že z textu § 148 odst. 6 daňového řádu neplyne, že dopadá výlučně na situace, kdy je pachatelem daňového trestného činu pouze daňový subjekt, kterému byla daň doměřena platebním výměrem. Podstatná je souvislost daňového trestného činu se stanovenou daňovou povinností. Daň tak nemusí být stanovena výlučně pachateli trestného činu, protože podstatná není totožnost osoby, ale totožnost jednání, které bylo předmětem trestního rozsudku. Tyto závěry potvrdil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 28. 7. 2026, sp. zn. IV. ÚS 166/26. V projednávané věci stěžovatelka v trestním řízení vystupovala jako jedna ze dvou obžalovaných (spolu s předsedou představenstva), přičemž jednání, které bylo předmětem daňového podvodu, trvalo podle trestního rozsudku v období let 2007 až 2015. Jednání předsedy představenstva přitom i v roce 2011 úzce souviselo s činností stěžovatelky, neboť ta i v roce 2011 objednávala reklamní služby svým jménem a na svůj účet a poté též

z těchto plnění nárokovala odpočet na dani. Posouzení krajského soudu, jenž s ohledem na důraz na povahu jednání, které bylo předmětem trestného činu, dovedl možnost stanovit daň i stěžovatelce, přestože za rok 2011 nebyla (resp. nemohla být kvůli absenci relevantní právní úpravy trestní odpovědnosti právnických osob) odsouzena, je tedy správné.

[28] Jestliže stěžovatelka upozorňuje, že možnost přičíst jí v daňovém řízení jednání jiné osoby by vyplývala až z novely § 148 odst. 6 daňového řádu, která nabyla účinnosti v roce 2025 (tedy až poté, co proběhlo nyní posuzované doměřovací řízení), je nezbytné uvést, že i podle dřívějšího znění § 148 odst. 6 daňového řádu byl možný výklad, který pro prolomení prekluzivní lhůty nevyžadoval totožnost pachatele trestného činu a daňového subjektu. Novelou zákonodárce pouze jednoznačně vyjádřil, že toto ustanovení má být uvedeným způsobem vykládáno. Tento závěr, plynoucí primárně z důvodové zprávy k novelizačnímu zákonu č. 218/2025 Sb., již přímo potvrdil i Nejvyšší správní soud v bodech 32 a 33 rozsudku ze dne 14. 11. 2025, č. j. 5 Afs 86/2025-41, na který kasační soud v podrobnostech odkazuje.

[29] K odkazu stěžovatelky na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2025, sp. zn. I. ÚS 2445/25, lze předně zmínit, že Ústavní soud zde vyslovil názor, že soud v řízení o správní žalobě právnické osoby není ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. vázán trestním rozsudkem vydaným v řízení proti jejím jednatelům, *v němž právnická osoba sama nevystupovala*. V trestním řízení vedeném pod sp. zn. 30 T 7/2017 však stěžovatelka vystupovala coby obžalovaná spolu s tehdejšími předsedou představenstva stěžovatelky (a rovněž byla uznána vinnou v rámci zdaňovacích období, kdy již měla jakožto právnická osoba trestní odpovědnost). Závěry uvedené v označeném nálezu tak na nynější věc nemohou dopadnout. Naopak je v ústavněprávním kontextu nasnadě upozornit na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2024, sp. zn. IV.ÚS 1774/24, podle něhož platí, že „(p)okud tu existuje trestní rozsudek, jehož skutek je podstatný pro rozhodnutí v daňovém řízení, jeho výrok zavazuje správní soudy.“ (cit. dle bodu 10 jmenovaného usnesení). Rovněž je nutné zdůraznit, že krajský soud nevyložil vázanost trestním rozsudkem tak, že by v soudním řízení správním např. stěžovatelce vůbec neumožnil vyjádřit se k názoru daňových orgánů nebo z důvodu vázanosti trestním rozsudkem odmítl připustit stěžovatelkou navržené důkazy. Do stěžovatelčiných procesních práv tak nebylo v soudním řízení správním před krajským soudem zasaženo. Ani námitka týkající se nedostatku v totožnosti pachatele trestného činu a daňového subjektu za rok 2011 nezaložila důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[30] Stěžovatelka konečně namítala i to, že zatímco trestní rozsudek stanovil výši zkrácení daně pro jednotlivá zdaňovací období roku 2011 na 320 000 Kč, žalovaný – ač měl deklarovat svou vázanost trestním rozsudkem – doměřil stěžovatelce daň ve výši 400 000 Kč za každé z těchto období. V tomto směru konstatovala, že měla mít nárok alespoň na část odpočtu, která se týkala plnění poskytnutého za standardní ceny. Nejvyšší správní soud však ani této námitce nepřisvědčil. Předně, jak už bylo uvedeno výše, trestní rozsudek pro období roku 2011 konstatuje, že nárok na odpočet DPH byl uplatněn ve výši 400 000 Kč (za každé ze zdaňovacích období), avšak s ohledem na výstupy dokazování ohledně reálné hodnoty reklamních služeb dovedl škodu českému státu ve výši 320 000 Kč. Stanovená daň ve výši 400 000 Kč v jednotlivých zdaňovacích obdobích tak má přímou návaznost na závěry trestního rozsudku, neboť jde o částku nárokováného odpočtu. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 24. 11. 2022, ve věci C-596/21, *Finanzamt M* (zejména bod 35), dále vyplývá, že

pokračování

osobě povinné k dani musí být nárok na odpočet DPH odepřen v *plném* rozsahu, pokud se prokáže, že tato osoba věděla nebo měla vědět, že se pořízením určitého zboží nebo služeb účastní plnění zasaženého únikem na DPH, a to i když z něj nemá sama žádný prospěch (k vědomosti o úniku se přitom dostatečně vyjádřil žalovaný v napadeném rozhodnutí). V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v obdobných kauzách opakovaně uzavřel, že nelze připustit částečné uznání nároku na odpočet DPH z plnění zasaženého daňovým podvodem (např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2023, č. j. 10 Afs 120/2020-118, bod 49, či ze dne 19. 1. 2023, č. j. 1 Afs 101/2021-42, bod 26). Že finanční částka, jež je daňovému subjektu doměřena v daňovém řízení, nemusí být nutně totožná s částkou, za niž byl uznán vinným z trestného činu zkrácení daně, Nejvyšší správní soud připustil také např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 306/2017-30, bod 15, neboť rozsah odpovědnosti založené v trestním řízení nemusí být totožný s rozsahem daňové povinnosti. Byl-li v daňovém přiznání stěžovatelky uplatněn odpočet ve výši 400 000 Kč, bylo logické, že správce daně doměřil daň právě v této výši, neboť s ohledem na závěry citované judikatury nemohl připustit částečné uplatnění nároku.

[31] Současně je nutné připomenout, že doměření daně v návaznosti na trestní rozsudek týkající se zkrácení daně nelze považovat za trestní sankci, neboť řízení o vyměření daně nepředstavuje řízení o trestním obvinění, jak jej chápe judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 Afs 212/2017-24). Pokud tedy stěžovatelka chápe neuznání nároku na odpočet v podvodem údajně nezasažené části plnění za další trest, který jí byl uložen, nelze jí přisvědčit. Povahu trestního postihu by případně mohlo mít penále (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014-57), nicméně doměření penále nebylo předmětem přezkoumávaných dodatečných platebních výměrů ani rozhodnutí žalovaného. Lze tak uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud se ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že nárok na odpočet v situaci prokazaného daňového podvodu, jehož se stěžovatelka přímo účastnila, částečně uznat nešlo.

V. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2026

David Hipšr
předseda senátu